

Arrest

nr. 157 169 van 27 november 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 28 april 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat G. CAERELS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 januari 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 28 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt

1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De aangehaalde elementen van integratie, waaronder zijn verblijf in België sedert december 2010, zijn kennis van het Nederlands (attesten voorgelegd), de gevolgde inburgeringscursussen (o.a. inburgeringscontract & -attest, getuigschrift maatschappelijke oriëntatie, attest loopbaanoriëntatie bijgevoegd), zijn werkwillegheid en elementen van tewerkstelling (zie o.a. attest loopbaanoriëntatie, arbeidskaart type C, arbeidsovereenkomsten uitzendarbeid, aanbevelingen werkgevers, getuigenis collega,...), het stipt betalen van zijn rekeningen, zijn vrienden- en kennissenkring, dat hij zich bijzonder goed thuis voelt in België, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, daar deze elementen de terugkeer naar het land van herkomst niet verhinderen of bemoeilijken.

De elementen van integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag (RvS 9 december 2009, nr. 198.769) en worden derhalve in deze fase niet behandeld. Aangezien de aanvraag onontvankelijk is, kan niet worden ingegaan op de elementen ten gronde.

Verder wijst de verzoeker op de lopende asielprocedure en de beweerde onmogelijkheid tot terugkeer naar Pakistan, waar hij opnieuw zou worden blootgesteld aan discriminaties en geweld, met de eventuele dood tot gevolg.

De betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag dd. 15.12.2010 werd volgens de gegevenshistoriek van het Rijksregister op 19.02.2014 afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met de weigering om aan hem de vluchtelingenstatus en de weigering subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In huidig regularisatieverzoek werden geen nieuwe elementen noch stavingsstukken toegevoegd.

Het indienen van onderhavig regularisatieverzoek kan geen soort "hoger beroep" vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag of de weigering van de vraag om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus of tegen een verwijderingsbeslissing, nadat de betrokkene reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden uitgeput heeft. De beweerde problemen in zijn land van herkomst kunnen derhalve niet meer worden aanvaard als buitengewone omstandigheden om de aanvraag in toepassing van art. 9 bis van de wet in België in te dienen.

De duur van deze procedure - namelijk om en bij de 3 jaren 2 maanden en 4 dagen - was nog niet van die aard dat ze als onredelijk lang beschouwd wordt. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan de betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Na de definitieve afsluiting van zijn asielprocedure werd het eerder aan hem afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten, de bijlage 13 quinquies dd. 21.08.2013, aan hem betekend dd. 26.08.2013, opnieuw uitvoerbaar. Op 25.02.2014 werd hem dientengevolge een verlenging toegestaan op dit bevel tot 07.03.2014. De betrokkene dient gevolg te geven aan deze verplichting.

Uit een dergelijk precair verblijf, samenhangend met de duur van zijn asielprocedure, kunnen geen rechten geput worden met het oog op een regularisatie van zijn verblijfstoestand.

Zijn geleverde inspanningen, zijn werkwillegheid en de elementen van tewerkstelling, waaronder het attest van loopbaanoriëntatie, de arbeidskaart type C, de arbeidsovereenkomsten van uitzendarbeid, de aanbevelingen van zijn werkgevers en de getuigenis van zijn collega - hoe lovenswaardig ook - kunnen

niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het is de betrokkene na de afsluiting van zijn asielprocedure immers niet langer toegestaan om tegen betaling arbeidsprestaties te leveren. Daar tegenover staat dat de verzoeker niet aantoont dat hij in het herkomstland geen inkomsten uit arbeid zou kunnen halen om te voorzien in zijn eigen levensbehoeften en die van zijn gezin.

In deze context past het erop te wijzen dat de betrokkene naar eigen zeggen (asielrelaas dd. 01.02.2011) in het herkomstland zijn echtgenote en 5 kinderen (3 dochters + 2 zonen) en zijn moeder heeft achtergelaten. Het is dan ook redelijk om te stellen dat het centrum van zijn belangen zich in Pakistan bevindt.

Het staat de betrokkene vrij om een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reintegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reintegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Niets verhindert de betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.”

1.3. Op 28 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“De heer:

(...)

wordt het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

De betrokkene toont niet aan in het bezit te zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij op dat de verzoekende partij nalaat de samenhang aan te tonen tussen de twee bestreden beslissingen. De verwerende partij stelt vast dat het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing aangaande de regularisatieaanvraag geen verknochtheid vertonen daar zij beiden genomen werden op een afzonderlijke rechtsgrond. Zij vervolgt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat een eventuele nietigverklaring van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, enige invloed zal hebben op haar illegale verblijfsstatus. De verwerende partij meent dat de vordering, voor zover zij ingesteld werd tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, derhalve onontvankelijk is.

Ter terechtzitting gewezen op het aangevoerde gebrek aan samenhang tussen de twee bestreden beslissingen, stelt de advocaat van de verzoekende partij geen opmerkingen te hebben.

3.2. De Raad wijst er op dat degene die op de rechter een beroep doet, in het belang van een goede rechtsbedeling, voor elke vordering een afzonderlijk geding moet aanspannen om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoeker die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar zijn mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep onvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoekende partij vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

De verzoekende partij vraagt in het inleidend verzoekschrift om de beslissing van 28 maart 2014, met bevel om het grondgebied te verlaten waarvan kennis werd gegeven op 9 april 2014, te vernietigen.

In casu is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel dat de thans voorliggende beslissingen, met name enerzijds de beslissing tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet en anderzijds het jegens de verzoekende partij getroffen bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet (bijlage 13), niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling.

De eerste bestreden beslissing betreft de onontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Het louter indienen van dergelijke aanvraag, met het oog op het verkrijgen van een voorlopig verblijfsrecht, heeft geen gevolgen voor de verblijfsrechtelijke toestand van de betrokken aanvrager. Het indienen van dergelijke aanvraag die in wezen een gunstmaatregel uitmaakt, verleent de verzoekende partij geen enkele garantie op een toekomstig verblijfsrecht noch verhindert zij dat ten aanzien van de verzoekende partij maatregelen worden genomen die tot doel hebben de illegale verblijfstoestand te beëindigen. De beslissing waarbij de aanvraag in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt bevonden, heeft evenmin implicaties op de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekende partij. Er wordt haar met dergelijke beslissing geen bestaand verblijfsrecht afgenomen noch wordt er een (zekere) kans op het verkrijgen van een verblijfsrecht ontnomen. Met de desbetreffende onontvankelijkheidsbeslissing

wordt geen enkele uitspraak gedaan, zij het in positieve dan wel in negatieve zin, omtrent de toekenning van een verblijfsmachtiging aan de verzoekende partij.

De eventuele vernietiging van de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, heeft dan ook geen enkele implicatie op de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekende partij. Bijgevolg is er geen sprake van enige incidentie van de eventuele onwettigheid van het onontvankelijk verklaren van de verblijfsaanvraag op de wettigheid van het aan de verzoekende partij opgelegde bevel om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

Het opgelegde bevel is gestoeld op het feit dat de verzoekende partij niet in het bezit is van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten daar zij niet aantoonde in het bezit te zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum en vindt zijn juridische grondslag in artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Ook hier dient te worden opgemerkt dat de eventuele onwettigheid van het opgelegde bevel geen implicaties kan hebben op de wettigheid van de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

In casu is de Raad dan ook van oordeel dat met één verzoekschrift twee verschillende beroepen werden ingesteld welke een afzonderlijk onderzoek vergen. Het louter gegeven dat de beslissingen op dezelfde dag werden genomen, zonder dat de eerste beslissing evenwel een gevolg heeft voor de inhoud of de wettigheid van de tweede bestreden beslissing, is *in casu* onvoldoende om de samenhang tussen de respectievelijke beslissingen te aanvaarden.

Er is dan ook geen sprake van een verknochtheid tussen het bestreden bevel en de beslissing van 28 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt.

Dienvolgens kan het beroep enkel ontvankelijk verklaard worden voor de eerste bestreden beslissing, dit is de beslissing van 28 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt. De opgeworpen middelen in het verzoekschrift zullen dan ook enkel besproken worden voor zover zij betrekking hebben op de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, hierna "de bestreden beslissing".

4. Onderzoek van het beroep met betrekking tot de onontvankelijkheidsbeslissing inzake artikel 9bis van de vreemdelingenwet

4.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het motiveringsbeginsel. Uit de bewoording van het middel blijkt dat de verzoekende partij eveneens de schending van het evenredigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) aanvoert.

Na een theoretische uiteenzetting betreffende de motiveringsplicht en het citeren van de motieven van de bestreden beslissing, stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij de aanvraag onontvankelijk verklaart daar zij geen buitengewone omstandigheden zou aantonen, waardoor de aanvraag conform artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet van het herkomstland zou kunnen worden ingediend. De verzoekende partij betoogt vooreerst dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht, hetgeen betekent dat het voor haar onmogelijk of bijzonder moeilijk dient te zijn om haar aanvraag in het herkomstland in te dienen, dat er bovendien geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid voor haar 'onvoorzienbaar' is, dat de buitengewone omstandigheden inderdaad zelfs deels het gevolg mogen zijn van het gedrag van de verzoekende partij zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij moeilijk kan gerepatriëerd worden, dat het evenmin uitgesloten is dat eenzelfde feit of omstandigheid zowel een buitengewone omstandigheid waarom de aanvraag in België wordt ingediend, kan uitmaken, als een argument om de machtiging tot verblijf te bekomen, dat inderdaad zo een lang verblijf in België, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, onderzocht moet worden, zowel vanuit het oogpunt van de buitengewone omstandigheden als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde, dat door de gemachtigde een afweging dient te worden gemaakt van de

belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij nalaat de passende belangenafweging te maken en er geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen.

Voorts meent de verzoekende partij dat er geen rekening werd gehouden met de specifieke toestand in Pakistan en haar situatie, dat zij Ahmadi is, hetgeen niet ontkend wordt, tengevolge waarvan zij in Pakistan het voorwerp uitmaakt van discriminatoire maatregelen, dat bovendien uit algemeen bekende informatie en rapporten blijkt dat er sprake is van geweld en vervolging ten aanzien van Ahmadi, hetgeen evenmin wordt ontkend, dat ook de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigt dat de situatie van Ahmadi in Pakistan zorgwekkend is, waarna zij verwijst naar en citeert uit de beslissing van 12 augustus 2013 en stelt dat dit ook wordt bevestigd door UNHCR in haar Guidelines van 14 mei 2012, waarbij zij citeert uit voornoemde Guidelines. Bovendien wordt, volgens de verzoekende partij, ook het noordwesten van Pakistan geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen en plegen talibanmilitanten ook in haar regio aanvallen op overheidsdoelwitten en Navo-konvoien en vinden er tevens zelfmoordaanslagen en explosies plaats. De verzoekende partij wijst erop dat zij dienaangaande een lijst toevoegt van Ahmadi, welke in 2010 omwille van hun religie werden vermoord, zijnde het jaar dat zij besliste haar land te ontvluchten, dat zij, gelet op haar godsdienst, dan ook ernstig belemmerd werd in haar dagdagelijkse leven, hetgeen een aantasting van haar recht op godsdienstvrijheid is, dat bij de evaluatie van de ernst van de schending op de godsdienstvrijheid de bevoegde overheid rekening dient te houden met zowel objectieve als subjectieve factoren van de concrete omstandigheden van de zaak. De verzoekende partij betoogt dat zij het slachtoffer werd van systematische en ingrijpende vervolgingen/bedreigingen, welke het leven in haar land van herkomst ondraaglijk maken, hetgeen onbetwistbaar een ernstige aantasting of belemmering betekent in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie, dat zij in haar land van herkomst, omwille van haar religie, dan ook een ernstig gevaar loopt, temeer nu er in Pakistan wordt gesteld dat je naar de hemel gaat indien je een Ahmadi vermoordt. Voorts wijst zij erop dat een vriend, welke eveneens Ahmadi is, omwille van diens religie dan ook werd geregulariseerd in 2001, waarna zij citeert uit het advies van de Commissie voor Regularisatie van 10 oktober 2001 met betrekking tot de aanvraag van voornoemde vriend en stelt dat de situatie van Ahmadi geenszins kan aanzien worden als verbeterd sedert 2001, dat haar religie en de onmogelijkheid tot terugkeer welke hieruit voortvloeit dan ook wel degelijk als een buitengewone omstandigheid dient te worden aanzien.

Verder meent de verzoekende partij dat niet alleen de toestand in haar land van herkomst zorgwekkend is voor Ahmadi, doch zij sinds 2010 in België verblijft en alles in het werk heeft gesteld teneinde zich te integreren in de Belgische samenleving, dat haar asielprocedure overigens 3 jaar en 3 maanden heeft geduurd, hetgeen in tegenstelling tot de beweringen van de gemachtigde, wel degelijk als onredelijk lang dient te worden beschouwd. De verzoekende partij betoogt dat moeilijk kan verwacht worden dat zij, welke gedurende meer dan drie jaar in legaal verblijf heeft verbleven, alhier tewerkstelling aanvatte en haar ganse leven organiseerde, thans zou dienen terug te keren naar het land van herkomst om aldaar haar aanvraag in te dienen, dat het niet toelaten de aanvraag in België in te dienen, dan ook ten overvloede tegen alle redelijkheid zou ingaan, nu zij zich zonder meer Belg voelt en zich ook zo gedraagt.

De verzoekende partij argumenteert dat zij bij een terugkeer naar haar herkomstland dan ook slachtoffer zal worden van gewelddaden en haar fysieke integriteit ernstig in gevaar zal gebracht worden, dat het om die reden dan ook onmogelijk is om een aanvraag in te dienen op de Belgische ambassade in Pakistan, dat een terugkeer naar het land van herkomst dan ook artikel 3 van het EVRM schendt, dat het volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens niet mogelijk is om haar gedwongen te laten terugkeren naar een land waar er een risico voor haar leven bestaat.

Bovendien stelt de verzoekende partij zich ernstige vragen bij de handelwijze van de gemachtigde daar zij immers meer dan drie jaar in België verblijft en haar asielprocedure een even lange periode besloeg, dat de gemachtigde zich er verder toe beperkt te verwijzen naar stereotiepe formuleringen en haar integratie onvoldoende onderzocht, dat zij immers alle mogelijke inspanningen heeft geleverd om haar integratie in België te bevorderen, dat één en ander succesvol is verlopen, het best aangetoond wordt door het gegeven dat zij werd tewerkgesteld, dat zij, van zodra zij een verblijfsvergunning heeft, aan de slag kan, dat de gemachtigde de aangehaalde argumenten, welke wel degelijk een bijzondere omstandigheid inhouden, dan ook afdoende diende te motiveren en niet met een stereotiep, algemeen, antwoord zoals *in casu*. Voorts verwijst de verzoekende partij naar een arrest van 29 oktober 2007 van de Raad en stelt zij dat de Raad oordeelde dat de verwerende partij bij een beslissing over een

regularisatieaanvraag rekening moet houden met alle elementen van het dossier, inclusief elementen als duur van het verblijf, de mate van integratie en de sociale bindingen met België, dat de verwerende partij zich verder niet schuldig mag maken aan standaardformuleringen, maar elk dossier concreet moet onderzoeken, dat de gemachtigde dan ook bij het nemen van de beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft genomen, dat de bestreden beslissing niet of althans onvoldoende met redenen is omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen.

4.2. In een tweede middel werpt de verzoekende partij de schending op van het evenredigheidsbeginsel. Zij meent dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen van een besluit niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen, dat zij zal dienen terug te keren naar haar herkomstland, waar de dood, omwille van haar religie, haar opwacht, dat zelfs in het Strafwetboek bepalingen werden ingeschreven ter bestraffing van Ahmadi's en dat de huidige beslissing dan ook niet in evenredigheid staat met de nadelen die zij ondervindt.

4.3. Omwille van hun inhoudelijke verwevenheid worden de door de verzoekende partij aangevoerde middelen hieronder gezamenlijk behandeld.

4.4. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, wijst de Raad erop dat deze wetsbepaling voorziet dat de motivering van een beslissing van een bestuur de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet gemotiveerd dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Hierna worden de verschillende elementen die de verzoekende partij als buitengewone omstandigheid aangehaald heeft, besproken.

De Raad besluit derhalve dat *in casu* voldaan is aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht.

De verzoekende partij maakt immers niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Voorts merkt de Raad op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert. Bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

4.5. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.6. De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, zodat het onderzoek naar de schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van deze bepaling wordt gevoerd.

Artikel 9*bis*, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij

verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

4.7. In voorliggende zaak oordeelde de verwerende partij dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden niet kan indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is. De buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, werden niet aanvaard of bewezen.

4.8. In haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet geeft de verzoekende partij vooreerst een theoretische uiteenzetting omtrent het begrip buitengewone omstandigheden. Vervolgens voert zij de volgende buitengewone omstandigheden aan:

“Vooreerst dient onderlijnd te worden dat cliënt niet in de mogelijkheid verkeert om zijn machtiging aan te vragen bij de Belgische diplomatieke post in Pakistan, nu het voor cliënt onmogelijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst, waar hij opnieuw zou worden blootgesteld aan discriminaties en geweld, met de eventuele dood tot gevolg;

De asielpprocedure van cliënt hieromtrent is nog steeds lopende;

Voor cliënt is het verder eveneens onmogelijk om terug te keren naar zijn land van herkomst Pakistan, nu hij aldaar reeds geruime tijd niet meer verblijft, terwijl de band met België, bijzonder groot is geworden;

Cliënt verblijft immers sinds december 2010 ononderbroken in België en deed al het nodige teneinde zich ten volle te integreren en diens verblijfstoestand te regulariseren;

Daarnaast is het rekeninghoudend met de verregaande integratie van cliënt mensonwaardig om hem uit te wijzen, temeer nu cliënt, gelet op zijn langdurig verblijf in België, in Pakistan niet meer over een sociaal vangnet beschikt, waarop hij zich kan beroepen;”

Gelet op de in punt 1.2. vermelde motieven van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij bezwaarlijk voorhouden dat er met geen enkele feitelijke omstandigheid rekening werd gehouden. In de bestreden beslissing worden alle door de verzoekende partij in haar aanvraag aangevoerde omstandigheden weerhouden, doch oordeelde de verwerende partij dat deze geen buitengewone omstandigheden vormen die verantwoorden dat de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen in het land van herkomst. Aldus blijkt dat alle elementen werden betrokken in de beoordeling. In zoverre de verzoekende partij meent dat de specifieke toestand in Pakistan en haar situatie niet in aanmerking werden genomen, wijst de Raad naar wat hieromtrent werd uiteengezet onder punt 4.10.

4.9. Door een theoretische uiteenzetting te geven over de buitengewone omstandigheden conform artikel 9bis van de vreemdelingenwet, slaagt de verzoekende partij er niet in om de motieven van de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. De verzoekende partij toont met haar betoog over de buitengewone omstandigheden niet aan dat de verwerende partij *in casu* een invulling heeft gegeven aan dit begrip dat zou neerkomen op het eisen van het aantonen van overmacht of een onvoorzienbare buitengewone omstandigheid.

4.10. De verzoekende partij kan niet dienstig voorhouden dat geen rekening werd gehouden met de specifieke toestand in Pakistan en haar situatie, waarbij zij specificeert dat zij Ahmadi is ten gevolge waarvan zij in Pakistan het voorwerp uitmaakt van discriminatoire maatregelen en uit algemeen bekende informatie en rapporten blijkt dat sprake is van geweld en vervolging ten aanzien van Ahmadi, gezien de bestreden beslissing stelt *“Verder wijst de verzoeker op de lopende asielprocedure en de beweerde onmogelijkheid tot terugkeer naar Pakistan, waar hij opnieuw zou worden blootgesteld aan discriminaties en geweld, met de eventuele dood tot gevolg.*

De betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag dd. 15.12.2010 werd volgens de gegevenshistoriek van het Rijksregister op 19.02.2014 afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met de weigering om aan hem de vluchtelingenstatus en de weigering subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In huidig regularisatieverzoek werden geen nieuwe elementen noch stavingsstukken toegevoegd.

Het indienen van onderhavig regularisatieverzoek kan geen soort "hoger beroep" vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag of de weigering van de vraag om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus of tegen een verwijderingsbeslissing, nadat de betrokkene reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden uitgeput heeft. De beweerde problemen in zijn land van herkomst kunnen derhalve niet meer worden aanvaard als buitengewone omstandigheden om de aanvraag in toepassing van art. 9 bis van de wet in België in te dienen.” Deze concrete motieven van de bestreden beslissing die aantonen waarom de situatie van de verzoekende partij als Ahmadi en de specifieke situatie in Pakistan onder meer met betrekking tot Ahmadi's niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheid, worden door de verzoekende partij niet *in concreto* weerlegd.

In zoverre de verzoekende partij stelt dat ook de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigt dat de situatie van Ahmadi in Pakistan zorgwekkend is, waarna zij verwijst naar en citeert uit de beslissing van 12 augustus 2013, dat dit ook wordt bevestigd door UNHCR in haar Guidelines van 14 mei 2012, waarbij zij citeert uit voornoemde Guidelines, kan zij gevolgd worden. Echter gaat zij voorbij aan het geheel van de motieven van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 augustus 2013. Voornoemde beslissing bevindt zich in het administratief dossier. Hierin kan immers gelezen worden wat volgt:

“Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld.

Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de preciaire situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden.

Het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de “Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan” van 14 mei 2012. Hierin stelt het UNHCR dat Ahmadi “ are likely to be in need of international refugee protection on account of their religion, depending on the individual circumstances of the case.”

Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot Ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en

vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofdte een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

Vooreerst verklaarde u het slachtoffer van discriminatie geweest te zijn toen u bij de Pakistaanse luchtmacht diende.

U gaf hier enkele voorbeelden van.

Hier staat echter tegenover dat u een volledige diensttijd van 18 jaren uitdiende, dat u in die tijd de kans kreeg om opleidingen te volgen, dat u carrière kon maken en promotie kreeg, dat u de leiding kreeg over een team van een 15- tal mensen, dat u op het moment van de noodtoestand tussen Pakistan en India het vertrouwen kreeg van uw leiding en tot supervisor werd benoemd en u ontvangt tot vandaag uw pensioen (gehoorverslag CGVS p. 5).

Uw bewering dat u gedurende uw hele diensttijd als een Indische spion werd bekeken moet dan ook met een korrel zout worden genomen. De problemen die u schijnbaar ondervond in de luchtmacht stonden blijkbaar noch uw carrière, noch uw bereidwilligheid om er te blijven werken in de weg.

Ten tweede verwees u naar de moord op uw grootmoeder. U gaf aan dat het hier om een oude vrouw ging die alleen woonde. De dader zou haar vermoord en beroofd hebben.

Uit de door u voorgelegde "FIR" blijkt dat het om een roofmoord ging, iets dat u beaamde; nergens bleek dat de moord religieus gemotiveerd zou kunnen zijn (gehoorverslag CGVS p. 6). U gaf aan dat de moord mogelijks religieus gemotiveerd kon zijn, maar dit bleek enkel op vermoedens gebaseerd te zijn.

Ook uw bewering dat deze zaak niet ernstig werd genomen door de politie daar jullie Ahmadies zijn, kunt u niet hard maken.

De politie stelde immers een klacht op omwille van de moord. Uw gemeenschap zou zelf door speurhonden een verdachte hebben opgespoord die dan ook door de politie werd gearresteerd.

Uw bewering dat deze verdachte al snel weer werd vrijgelaten, daar jullie Ahmadies zijn en de politie tegen jullie is, kunt u ook niet hard maken: uiteindelijk was jullie "dader" enkel opgespoord door een speurhond, zijn schuld stond dan ook verre van vast en het is mogelijk dat de politie deze persoon na een onderzoek wel moesten vrijlaten.

Ten derde verwees u naar enkele persoonlijke problemen, maar hier kan maar weinig geloof aan worden gehecht.

Zo beweerde u éénmaal effectief ontvoerd te zijn en tevens zou men u een tweede maal hebben proberen te ontvoeren.

Gezien de ernst van deze feiten zou men kunnen verwachten dat u dit bij de autoriteiten zou melden, maar dit liet u tot tweemaal toe achterwege.

Uw verklaring hiervoor, dat u de politie niet vertrouwde, gezien de manier waarop ze de moord van uw grootmoeder onderzochten is onvoldoende (zie supra).

Bovendien blijkt uit beschikbare informatie dat de Ahmadiyya Muslim Community een performant rapporteringsmechanisme opzette om de door hun leden ondergane vervolgingsdaden bekend te maken.

U verklaarde weliswaar dat u uw problemen aan uw gemeenschap meldde, maar gezien de ernst van de feiten is het opvallend dat uw gemeenschap hier niets over zou publiceren, temeer ze over andere ernstige gebeurtenissen wel informatie publiceren.

Dit is zeer merkwaardig en breekt het geloof in uw verklaringen af.

Ook toen u gevraagd werd of u door de mishandelingen die u tijdens uw ontvoering onderging, medische behandeling diende te ondergaan, gaf u opnieuw aan de officiële kanalen ontweken te hebben. U kunt dus geen enkel bewijs van uw bewering ontvoerd en bijna ontvoerd te zijn voor te leggen, terwijl er toch verschillende mogelijkheden bestaan om zulke ernstige feiten aan te tonen.

Ten vierde wist u ook uw bewering omwille van de controlepost die de Ahmadi gemeenschap op uw dak opende, problemen te kennen niet hard te maken.

U zei dreigtelefoontjes te hebben gekregen waarin u gevraagd werd om deze post te sluiten, maar tevens verklaarde u dat u deze telefoontjes misschien wel kreeg omdat u Ahmadi bent of omdat u ooit in de luchtmacht diende (gehoorverslag CGVS p. 9).

Ook is het bevreemdend dat u geen attest of andere wijze van bevestiging voorlegde waarin de Ahmadi gemeenschap van Rabwah (de Ahmadi "hoofdstad" nota bene) zou bevestigen dat deze post op uw dak geïnstalleerd werd en dat u daardoor bedreigd werd, hoewel u toch beweerde dat uw gemeenschap hiervan op de hoogte is.

Dit doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw bewering omwille van deze controlepost problemen te kennen.

Wat betreft uw familielid dat omgekomen zou zijn bij de bomaanslag te Lahore, dient te worden opgemerkt dat zulk een voorval onvoldoende is om te spreken van een persoonlijke vrees voor vervolging, hoe jammerlijk dit voorval ook is.

Bovendien is het voorleggen van een foto van u en een onbekende en een lijst met de namen van slachtoffers van de bomaanslag, onvoldoende om uw band met een van deze slachtoffers te bewijzen. (...)

Op 14 februari 2014 bij arrest nr. 118 940 heeft de Raad de verzoekende partij eveneens de subsidiaire bescherming en de vluchtelingenstatus geweigerd waarbij onder meer gemotiveerd werd wat volgt: *“Op basis van “Subject Related Briefing”, “Pakistan” “Ahmadiyya Muslim Community” van 29 maart 2013, informatie die door de commissaris-generaal werd toegevoegd aan het administratief dossier, kan niet ontkend worden dat de situatie van de Ahmadi in Pakistan kan verontrusten.*

Gelet op de discriminatoire maatregelen, de bedreigingen en het geweld waaraan ze mogelijks worden onderworpen, is een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel gerechtvaardigd.

Anderzijds blijkt uit voormelde informatie niet dat er in Pakistan sprake is van een systematische groepsvervolging van de Ahmadi.

Ook uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11 van de Bondsrepubliek Duitsland t. Y en Z van 5 september 2012 kan niet worden afgeleid dat het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Dit arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie gaf een antwoord op een prejudiciële vraag haar gesteld door het Bundesverwaltungsgericht uit Duitsland naar aanleiding van de asielaanvragen van twee Ahmadi uit Pakistan.

Het voornoemde Duitse Hof wilde meer bepaald weten of belemmeringen van de openbare geloofsbeleving vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag uitmaken.

Het Hof van Justitie bepaalde in dit arrest dat niet elke aantasting van het recht op godsdienstvrijheid een daad van vervolging uitmaakt, dat dit enkel het geval is indien het om een ernstige aantasting of belemmering gaat.

Ook wettelijke beperkingen van het recht op godsdienstbeleving maken geen daad van vervolging uit zolang de essentie van dit recht bewaard blijft.

Zelfs handelingen die een schending van dit recht (op godsdienstvrijheid) uitmaken kunnen niet gelijk worden gesteld met een daad van vervolging als de schending niet voldoende ernstig is. Bij de handelingen die een ernstige schending van dit recht uitmaken wordt geen onderscheid gemaakt tussen de private of openbare godsdienstbeleving.

Bij de evaluatie van de ernst van de schending van het recht op godsdienstvrijheid dient de bevoegde overheid rekening te houden met zowel objectieve als subjectieve factoren van de concrete omstandigheden van iedere zaak.

De subjectieve omstandigheid dat de openbare godsdienstbeleving voor de betrokkene van bijzonder belang is voor zijn godsdienstige identiteit vormt bijgevolg een belangrijke factor bij de beoordeling van het gevaar op vervolging in het betrokken land van herkomst. Dit geldt zelfs wanneer de openbare beleving niet bepalend is voor de betreffende godsdienst.

De vrees voor vervolging is gegrond van zodra in redelijkheid kan worden aangenomen dat gelet op de persoonlijke situatie van de betrokkene deze bij terugkeer naar zijn land van herkomst, godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging.

Bij de individuele beoordeling van een verzoek tot het verkrijgen van de vluchtelingenstatus kan niet worden verwacht dat de asielzoeker van deze godsdienstige handelingen afziet.

De hoedanigheid van Ahmadi is aldus onvoldoende om een gegrond beroep op het vluchtelingschap te doen gelden of een reëel risico op ernstige schade. Iedere aanvraag dient dan ook onderzocht en beoordeeld te worden op individuele basis.” Na het bespreken van de verklaringen van de verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal, stelt de Raad geen geloof te hechten aan het asielrelaas, zodat de vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet wordt erkend en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet niet wordt toegekend.

Met het enkel herhalen van haar verklaringen betreffende haar asielrelaas en het herhalen van haar grieven aangevoerd voor de Raad tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 12 augustus 2013 en het herhalen van zinsneden uit de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en het arrest van de Raad, toont de verzoekende partij niet aan dat de motieven “Verder wijst de verzoeker op de lopende asielprocedure en de beweerde onmogelijkheid tot

terugkeer naar Pakistan, waar hij opnieuw zou worden blootgesteld aan discriminaties en geweld, met de eventuele dood tot gevolg.

De betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag dd. 15.12.2010 werd volgens de gegevenshistoriek van het Rijksregister op 19.02.2014 afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met de weigering om aan hem de vluchtelingenstatus en de weigering subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In huidige regularisatieverzoek werden geen nieuwe elementen noch stavingsstukken toegevoegd.

Het indienen van onderhavig regularisatieverzoek kan geen soort "hoger beroep" vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag of de weigering van de vraag om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus of tegen een verwijderingsbeslissing, nadat de betrokkene reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden uitgeput heeft. De beweerde problemen in zijn land van herkomst kunnen derhalve niet meer worden aanvaard als buitengewone omstandigheden om de aanvraag in toepassing van art. 9 bis van de wet in België in te dienen." onjuist of kennelijk onredelijk zouden zijn.

De verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing hoofdzakelijk naar het oordeel van de bevoegde asielinstanties wat betreft de door de verzoekende partij ingeroepen problemen omwille van haar religieuze achtergrond, die zij herhaalde in haar aanvraag. Het is niet kennelijk onredelijk en *in casu* steunt het niet op een foutieve feitenvinding om, wat de aangevoerde problemen betreft, te verwijzen naar het onderzoek dat de bevoegde asielinstanties in dit verband reeds hebben gevoerd. Het is niet kennelijk onredelijk of incorrect om te concluderen dat, nu de Raad reeds vaststelde dat de verzoekende partij als gevolg van haar voorgehouden problemen omwille van haar religieuze achtergrond geen nood heeft aan de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus – wat impliceert dat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij om de door haar voorgehouden problematiek haar land diende te verlaten – de verzoekende partij dezelfde problematiek niet kan aanvoeren ter staving van haar bewering dat het voor haar zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om in haar land van herkomst een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen en deze problematiek dus niet te weerhouden als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij toont niet aan dat zij andere argumenten heeft aangebracht dan deze die reeds onderzocht werden in het kader van haar asielaanvraag.

Waar de verzoekende partij betoogt dat zij in haar in haar land van herkomst, omwille van haar religie, dan ook een ernstig gevaar loopt, temeer nu er in Pakistan wordt gesteld dat je naar de hemel gaat indien je een Ahmadi vermoordt, beperkt zij zich tot een loutere bewering die zij geenszins aannemelijk maakt.

In zoverre de verzoekende partij stukken overmaakt, zijnde een lijst van personen die in 2010 omwille van hun religie werden vermoord en een uittreksel uit het strafwetboek, kan de Raad enkel vaststellen dat deze stukken niet werden bijgebracht ter gelegenheid van de aanvraag van 17 januari 2014. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. RvS 30 maart 1994, nr. 46.794, R.A.C.E. 1994, z.p.). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij waren voorgelegd op het ogenblik dat zij haar beslissing nam.

Geheel ten overvloede wijst de Raad erop dat de verzoekende partij met het voorleggen van een lijst van slachtoffers van religieus geweld in Pakistan in 2010, geen elementen aanbrengt die een nieuwe beoordeling van de actuele situatie voor Ahmadi's in Pakistan ten aanzien van de reeds gemaakte beoordeling door de Raad in haar arrest nr. 118 940 van 14 februari 2014 vereist. Betreffende de verwijzing naar het strafwetboek wenst de Raad nog te wijzen op het voornoemde arrest van de Raad waarin geoordeeld wordt *"Ook wettelijke beperkingen van het recht op godsdienstbeleving maken geen daad van vervolging uit zolang de essentie van dit recht bewaard blijft."*

4.11. Waar de verzoekende partij stelt dat ook het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen, dat ook in haar regio talibanmilitanten aanvallen plegen op overheidsdoelwitten en Navo-konvoien, dat er tevens zelfmoordaanslagen en explosies plaatsvinden, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij deze elementen niet heeft aangehaald in haar aanvraag, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden of hierop niet geantwoord te hebben. De Raad herhaalt dat

het aan de verzoekende partij toekomt klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die haar verhinderen haar verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen. Bovendien wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing verwijst naar de negatieve beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus waarmee haar asielaanvraag werd afgerond in het arrest nr. 118 940 van 14 februari 2014 van de Raad. In voormeld arrest kan duidelijk gelezen worden wat volgt: *“Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.*

Uit informatie die door de commissaris-generaal wordt toegevoegd aan het administratief dossier (zie “Subject Related Briefing”, “Pakistan”, “Algemene Veiligheidssituatie” van 31 oktober 2012) blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en Khyber-Pakhtunkhwa. Hoewel de situatie in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager. De situatie in Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan is immers relatief stabiel te noemen. Het geweld dat in de provincies Baluchistan, Punjab en Sindh voorkomt neemt weliswaar de vorm aan van zelfmoordaanslagen, targeted killings, en sektarisch geweld, doch dit kadert niet binnen een aanhoudende en open strijd tussen gewapende groeperingen en de Pakistaanse autoriteiten of tussen gewapende groeperingen onderling.

De informatie in het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat in heel Pakistan de situatie van die aard zou zijn dat burgers er om het even waar een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wat Punjab betreft, de regio vanwaar verzoeker afkomstig is, blijkt uit deze informatie dat vormen van geweld in Punjab aanvallen zijn van talibanmilitanten op overheidsdoelwitten of de NAVO-konvoien.

Ook zelfmoordaanslagen of explosies vinden plaats, hoofdzakelijk in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. In Lahore doen zich soms ook etnische, religieuze of tribale spanningen voor. Daarnaast wordt Zuid-Punjab aangeduid als een regio waar extremistische en militante bewegingen aan een opmars bezig zijn. Voor 2011 werd een significante daling van het geweldniveau genoteerd ten opzichte van de voorgaande jaren. In 2012 werd in Punjab één zelfmoordaanslag gepleegd, waarbij 9 militanten en 2 agenten om het leven kwamen. In de periode januari-oktober 2012 werden 18 terreurdaden geteld in de provincie. Bij drie incidenten van sektarisch geweld vielen in 2012 22 doden waarvan de overgrote meerderheid sjiiitische moslims waren. In de periode januari-oktober 2012 vonden in Islamabad geen zelfmoordaanslagen meer plaats.

Er wordt geconcludeerd dat, hoewel er zich met enige regelmaat incidenten voordoen, geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van veralgemeend geweld.

De Raad is dan ook van oordeel dat er actueel geen redenen zijn om aan te nemen dat zich in Punjab een situatie voordoet zoals geviseerd in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.”. De verzoekende partij toont niet aan dat zij in haar aanvraag andere argumenten heeft aangebracht dan deze die reeds onderzocht werden in het kader van haar asielaanvraag.

4.12. De verzoekende partij argumenteert dat zij bij een terugkeer naar haar herkomstland dan ook slachtoffer zal worden van gewelddaden en haar fysieke integriteit ernstig in gevaar zal gebracht worden, dat het om die reden dan ook onmogelijk is om een aanvraag in te dienen op de Belgische ambassade in Pakistan, dat een terugkeer naar het land van herkomst dan ook artikel 3 van het EVRM schendt, doch brengt geen andere argumenten aan dan deze die reeds onderzocht werden in het kader van haar asielaanvraag, waarbij de Raad in arrest nr. 118 940 van 14 februari 2014 de verzoekende partij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus weigert.

4.13. Met de verwijzing naar een advies van de Commissie voor Regularisatie uit 2001 waarbij de Commissie oordeelde dat een persoon, zijnde een Ahmadi-gelovige uit Pakistan, niet terug kan naar haar land van herkomst gelet op de actuele situatie en de persoonlijke gekendheid van die persoon als Ahmadi, toont de verzoekende partij geenszins aan dat er actueel elementen zijn die tot een ander oordeel betreffende de vrees voor terugkeer of het reëel risico op ernstige schade bij terugkeer in hoofde van de verzoekende partij nopen dan het oordeel van de Raad, geveld in het arrest nr. 118 940 van 14 februari 2014.

4.14. De verzoekende partij herhaalt voor het overige *in se* de elementen die haar zaak kenmerken en is ervan overtuigd dat deze wel degelijk buitengewone omstandigheden betreffen. Zij geeft aldus blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid. Doch, het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. De Raad benadrukt dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006. nr. 2479/001, 94).

Hetzelfde kan gesteld worden waar de verzoekende partij meent de haar asielprocedure van drie jaar en drie maanden wel onredelijk lang heeft geduurd. Waar zij voorhoudt dat moeilijk kan verwacht worden dat zij, wie gedurende meer dan drie jaar in legaal verblijf heeft verbleven, alhier tewerkstelling aanvatte en haar ganse leven organiseerde, thans zou dienen terug te keren naar het land van herkomst om aldaar haar aanvraag in te dienen, dat het niet toelaten de aanvraag in België in te dienen, dan ook tegen alle redelijkheid zou ingaan, nu zij zich zonder meer Belg voelt en zich ook zo gedraagt, gaat zij voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing waarbij de verwerende partij erop wijst dat de verzoekende partij wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. De verzoekende partij slaagt er niet in voorgaand motief te ontkrachten. Voorts toont de verzoekende partij niet aan waarom het haar, omwille van een verblijf gedurende drie jaar in België en het in België opgebouwde bestaanskader gedurende deze periode, onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst.

4.15. De verzoekende partij stelt zich voorts vragen bij de handelwijze van de gemachtigde daar zij immers meer dan drie jaar in België verblijft en haar asielprocedure een even lange periode besloeg, dat de gemachtigde zich er verder toe beperkt te verwijzen naar stereotiepe formuleringen en haar integratie onvoldoende onderzocht, dat zij immers alle mogelijke inspanningen heeft geleverd om haar integratie in België te bevorderen, dat één en ander succesvol is verlopen, het best aangetoond wordt door het gegeven dat zij werd tewerkgesteld, dat zij, van zodra zij een verblijfsvergunning heeft, aan de slag kan, dat de gemachtigde de aangehaalde argumenten, welke wel degelijk een bijzondere omstandigheid inhouden, dan ook afdoende diende te motiveren en niet met een stereotiep, algemeen, antwoord zoals *in casu*.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat betreffende de elementen van integratie en betreffende de geleverde inspanningen, werkwillegheid en de elementen van tewerkstelling gemotiveerd werd als volgt: *“De aangehaalde elementen van integratie, waaronder zijn verblijf in België sedert december 2010, zijn kennis van het Nederlands (attesten voorgelegd), de gevolgde inburgeringscursussen (o.a. inburgeringscontract & -attest, getuigschrift maatschappelijke oriëntatie, attest loopbaanoriëntatie bijgevoegd), zijn werkwillegheid en elementen van tewerkstelling (zie o.a. attest loopbaanoriëntatie, arbeidskaart type C, arbeidsovereenkomsten uitzendarbeid, aanbevelingen werkgevers, getuigenis collega,...), het stipt betalen van zijn rekeningen, zijn vrienden- en kennissenkring, dat hij zich bijzonder goed thuis voelt in België, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, daar deze elementen de terugkeer naar het land van herkomst niet verhinderen of bemoeilijken. De elementen van integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag (RvS 9 december 2009, nr. 198.769) en worden derhalve in deze fase niet behandeld. Aangezien de aanvraag onontvankelijk is, kan niet worden ingegaan op de elementen ten gronde.*

(...)

Zijn geleverde inspanningen, zijn werkwillegheid en de elementen van tewerkstelling, waaronder het attest van loopbaanoriëntatie, de arbeidskaart type C, de arbeidsovereenkomsten van uitzendarbeid, de aanbevelingen van zijn werkgevers en de getuigenis van zijn collega - hoe lovenswaardig ook - kunnen niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het is de betrokkene na de afsluiting van zijn asielprocedure immers niet langer toegestaan om tegen betaling arbeidsprestaties te leveren. Daar tegenover staat dat de verzoeker niet aantoonde dat hij in het herkomstland geen inkomsten uit arbeid zou kunnen halen om te voorzien in zijn eigen levensbehoeften en die van zijn gezin.”

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat haar integratie onvoldoende werd onderzocht. Door het louter herhalen van de elementen die haar integratie kenmerken en te stellen dat de door haar aangevoerde elementen van integratie, inspanningen en tewerkstelling wel degelijk buitengewone omstandigheden betreffen, doet zij geen afbreuk aan de in de bestreden beslissing gedane beoordeling ervan. Bovendien dient te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met

algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij toont aldus niet aan dat geen rekening gehouden werd met alle elementen van het dossier. Uit de bestreden beslissing blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met de elementen als de duur van het verblijf, de mate van integratie en de sociale bindingen met België, doch dat de verwerende partij oordeelde dat deze elementen geen buitengewone omstandigheden die verantwoorden dat de aanvraag niet in het buitenland kan worden ingediend, vormen. De verzoekende partij maakt voorts ook niet aannemelijk dat de verwerende partij het dossier niet 'concreet' heeft onderzocht en zich beperkte tot standaardformuleringen.

4.16. Gelet op voorgaande vaststellingen, dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

De verzoekende partij maakt derhalve met voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.17. Het evenredigheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat te dezen gelet op hetgeen voorafgaat niet het geval is.

Een schending van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

4.18. Het eerste en het tweede middel zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER